

משפטת עברייה ; וזה בארץ.
ולכן, על היהודי הבא למחילה כוותה. לשם תועלת
האביר העברי החומרה הלאומית. לפניו אך וורק בעברית,
אף כי בתורה פרט הוא יסבול קצת אידנוזיות.
מןני, שאמ הוא, הפרט. לא יעשה זאת — הכלל
כלו — כל האביר העברי בארץ — יפסיד עסודה יוזען.

ומצד שני — אם נפגע פרט — בצד אחד
עליו אופי אכזרי — או לא מספיק שהפרט הזה בעצם
יגן על עצמו, כי אם כל האכזר צדין למלא אחריו.
למשל, הרוב בזאת שנפגע, — אמנים עליו להציג
משפט עלבן באוון אישי ופרש נגד הפקיד המלויב
אבל מוחץ לה — צדיך כל האכזר לעוזר לו בלחץ
על המஸלה שפקיד זה קיבל את ענשו, ואתה זה על
האכזר לעשות על ידי מוסדיו, עיי אספנות פומביות וכו'.

כללו של דבר:

הפרט מצויה תחפיך להגן על כל פגיעה שנגרעה
אף אם הוא באופן טרטי יכול היה להסתודד באיה אומם
שהוא שלא יסבול פגיעה זו.

הכללו; הגבור — אסור לו להשאיר את הפרט
בחד במלחתו, — כי אם עלו לו למלאות ולהוסיפה אומם
דרישתו, ורישת הגבור — אל דרישת הפרט.
ויק בדרכך זו נוכל להגן על זכיותנו. וכברית אומם
אויבינו להשמיר מפגוע בנו ובזכויותנו.

זה – עשו אתמול ליהודי שני ויעשו מוחר ליהודי שליש
או אם, בczפת, למשל, העלייב פקיי מפסלתי ז' –
הרב – הרוי כאן לא היה רק עלבון של אותו הלא
בלבד – כי אם הלעיבו יהוד אותו את כל יושבי הארץ
הערבים. . .
ולכן ההגנה על זה – המתשובה להו – צור
לבא לא רק מיהודי זה עצמו שנפצע בלבד כי
ההגנה צריכה לבוא מכל אלה – אשר בעקבות נגע
ונפצעו יהוד עם הפרט הזה. . .
ומצד שני, אם אמונם הכוונה של הפגיעה היה
כל העם היהודי היושב בארץ – אבל כמובן ריש
במקורה זה או אחר נפגע פרט יהוד, ולכן צריכה לה
ההגנה והמתשובה קהום כל וראשית כל מפרט זה עז
שנפצע. . .

במה אפשר לבאר את השניות זו ?
האם נכון הדבר, שאט כל הזרות שמחול-
גורמת לנו היהודים — מידיון זה ?
ואם הוא רק מכשיר עוזר בידיו זו געלת-
הוא בתור מי, שהייתה ציונית — יכול להשאר באטמוספ-
אנטישמיות זו ?
האם לא הגיע הזמן שיתפתח, בכדי שלא תח-
בנו הקלהה: « מהרטיך ומחדריביך מפק יגואר ?
ב. בָּנְאֹו

לא מעם שמענו עד יהודי שלוא הרשו לו מהעינה — רך מפני שותגפא בפניו מרגלי מה שבאם ימזה לאפשר להסתדר בארץ (היניון יקלט בארץ) או ישאר כאן, ואף כי התכוון דרישת אהיך רשות לוה ממחלתו. לא מעם שמענו — שאנשיהם בעלי רכוי

יותר הורשו להכנס לארצנו, אף כי החוק היה מרשה
אבל מחלוקתו משמשת עם ה-«יכול», ואוסרת.
כאמם. לא פוט שמענו — ע"ד יהודים שנכנסו
לעמור תייריהם, ואחיך הסתוודה בארץ ומרוחחים יפה
לא ננתנו, מחלוקתו להשאר בארץ — אבל רשות זו לא ננתנו
זכורה, שוגבב ביה. כי יהודי המבקש להתגורר ב

הזכותית
וועת בעצמו כלום, ומואין ווא מונע את ה
פְּנָסֶר –
של פועליה, באמצעותו של מושבם לאומית, כב
אפשר
אבל סוף לדברו:
אין לנו חלק בעיריית גאנשביב, ולחם
בעיריה –
זקוק וחוק.
עד שטפרד מנה לשולם!
וועד האיר ? היסכימים לנחת להגשמה
למשרדי
קסס.

האות ?	עד העיר-צריך להתפטר — או במל
ת. העיריה	ברורות : — צריך לזרת.
ר. רשותה	אנשיו הם לא מן היישוב. וכך בא היישוב ל
בראש הצבורי היהודי הירושלמי צרכיהם	בראש הצבורי היהודי הירושלמי צרכיהם
ד. החואנה	אנשים זקופי-קומה. תקופים. היהודים מה שנחוצה.

חוכמת זהך. שהפדרציה ייפגזה לבבותה או
במיצירותו פדרד... נזאתה לשלועל כליל
הנומינטים פדרד. למתרכיב גזםון – ול
ההשתתפות בהן מילך כל נאשען. וחונשי
הפלילות כזרען על הימניזיט בלי' שוט
נדחקים. זאת. נישיטה החשובות ומוסר
המשמעות שלועל לבבותה איזה החוב של
זרו' פדרד זו נזאתה לשלועל?

האם מהקווין הוא לבודק את רשות
הברחות אלו לשם חיזוק הפעול – אך
שלחוות או של קנות
ונזקודה בינו לבין מוחשי לאישול.
אפקט העמידה – בחרור של פקד בו
לאישול – חיל זונבת.
חוודה – פלנגו ?

מקבלים הדראה מטעם הדתאיה

שׁוֹלְחָנָגֶר לְהַזְנוּגָן ?
אָסֵם יִצְחָק לְהַזְנוּגָן — וְהִי בְּתַחַת
שְׂדֵרוֹמִית — תְּגִשְׁת בְּקַשְׁת הַעֲוֹלָה קְוֹדֶשׁ כָּל
לְכִימָת מְפֻשְׁטוֹת הַעֲלִיקָן ? מְלָא, וְהִזְרֹעַן
לְיִזְחָותוּ וְלִפְנֵי יְשׁוּעָה זָמָן לְטַמֵּל בַּתְּבָתְבָת
אֵשׁ לְהַזְנוּגָן ? וְלֹכֶן בְּכָרֵי זָמָן גַּמְצִיעַמְתָּן
וְכֵן — וְהַזְנוּגָן יְשַׁלֵּם .
בְּכָתָה — נְבָתָה הַעֲירִית הַגְּאַשְׁשִׁיבָרִית
בְּנְהָרָם בְּלִי חָמֵךְ וּבְלִי גְּזַעַךְ וּזְעַן פְּזַעַת סְ

דושים סוכנים לעתוננו
בצפת, טבריה, עפולה,
חדרה וזכרון-יעקב.

לפנות: "במערכה" ת. ד. 420 ירושלים.

ר' ? – שאל-נא שאל, אמר השופט היהודי לנוגב
הערבי. – ייאחאכם אפנדי? » (אדזוני השופט). אמר
הערבי בתרミニות, אבקש שיתנו לי את 15 הפרימוסים
עמַי לביימה הסורה... – הן אני אשׁב חודש ימים בגללך...
ולא תזה ישבתי תנפ... –

רלטם – I –
ובזאת בורקי בית לו בית בפומחה-תקה ושבכ
בת"א.

הנץ הנשאש אמר בתמיות גדרה:
— אני לא ידעת כי זה נחן... הן אנחנו בארץ
ישראל... בין יהודים...

זיהה
מיים.
ודונן.
ש לעי.
הישקוק היסימולטני של ר' עקיבא — אמר לכם אי-אללה
רגל בין מצרים וירושלים, למלחמת האנרכיס ולםשח
שונות: לבורת הטס של אלהיו גורדון בספרדן, לכדור
ועכשו, רבותי, שוכנו בארץנו להתרויות
♦ ♦ ♦

למחורגן היהודי, לשט מה גנב הנאשם את ה-טשיק
 (תרגנולות). ברכען של השופט, ענה היהודי בזorgan:
 — איך דארך וי אויף כפרות, כלומר: איך
 ארד בעו (בחרגנולות) כלל וכלל.

וובסוי הזרגוני "ארוף כפרות" (לכפרות) מושב בית-
שלו מחייב ריצה האפקיד כלומר: הם נחוצים לו לצרכי הדת. ל"כפרות"...

ושוב מעשה מבית המשפט. לא בירושלים כ
בתל-אביב ולא ביהודי אלא בערבי, שנגב חמ' שיצא
ע' שער פרימוסים מיהודי ת'א ועדם למשפט תודה ?
השופט ק. מנחל

הערבי על חטאנו ונידון למאסר של חודש כ Sherman הגבב את פסק-דיןו שמה והביע את תלות בקיודה ובהנחתה יד על לבו, בדרך נינוח על החסד הגדול אשר עשה עמו.

—אבל, הוא אומר, בקשת אחת קפנה מלול

הנוגאים ושבעו יותירן; הgingenos נחפק להם הפקידים נגד המורדים בקשר עם הקימוצים. משלחת לא נקבע, צוועקים המורדים [...] וכשכנעת החיר לgingenos של היהודים, ראה לפניו נמות ובладר שיפחו וימעטו את משלוחם אותו מתחה: שלחן ערוץ ומלא כל טוב, דגין הפקידים. "מכות" נאכל, וקדחתית יתנו לפקידים עיתם וטופללים, מני פשיטה וקוניגל ורגל, בחמין הו, רבותי, gingenos היהודי!

ומודי ודברי בפקידיים, נזכרתי במנתול שחרשת גודל בת"א, שיבש עם מנהלה החשוב והשבו יהוד ועשו קלקליזיות רבות לדעתו וככבר. מונים צמוקות וניכר על פניהם שלא בא יכול אל ייב לשלוחן יושבים מנין יהודים ומולגות בידיהם. סטטוסקיטים ושורדים מניינים, שנקרו "קייצ'א" בלע"ז, מואכלים משובחים כסעודות שלמה בשעון. זיהויים וראו כי טובו, זיהויים – מהו אומר להם – למה אתה שותקם ? – הנקל לך להגיד – טעםך, ענו היהודים. זיהוותינו קשורות אל הנסיבות והמולג איננו מביא המנהל מהונן סבלנותו ואמר : – אני יודע מי משנינו חמור, אני או וענה הפקיד בנויחותא : – קשה להאמין מכם את מזלו אל הקורה ויבוא הקוגיל אל פ"ז – הוא אומר להם – חן זה מצורין ! ישלחני

יום השישי ..
מאות עזמות

פָּסָרִים כ' אחד והתייעץ. והיה
לישוגם של מבעל וראשת פועלתו והו
את ה'יטודות' החשובים שבחמיים.
שגבונם נגיחת פל אונגייט. ר'
עדין ומלא כל פוב קפורה גדרלות
על כל גודחוון. בשר חזיר וכל מיני
טבוניות ומופשלים תבאים ברופכ'ישל
עטונגיה' בלעיג'. פירוח וייקות וחותם
הזהירות. כדק והיינט. וופסיב' לשלחן
ואנטחית. בידיהם חירם גזים. גניה
ברוב מה לומ ולא יאכלו. דיזט ולא

— פשיטן! — אופר לוט חתיר
היגאנט אוכליין?
— חטף שכטוחן! — ענו תנגיינט
אל-זונתניין קסחוו אל תכשאות ווי ניז
אל-זקעורה לא יבאת האכל אל פיטן כ-
לזידין אל שפַּען.
— פוב פאוד, אופר זויהדי, גיגי
אל-תפולג אל פיי חברו ואוכליום כלכט
געוניים נפטען מיד לעצמי, וו
זונתניין פון זקעורה ומבייאים אוכל איז